

UZASADNIENIE

Wyrokiem zaocznym z dnia 27 września 2017 roku **w** sprawie z powództwa Raport Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w K. przeciwko P. B. o zapłatę Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 798,43 złote oraz kwotę 421 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu i oddalił powództwo w pozostałej części.

Apelację od tego rozstrzygnięcia złożył powód zaskarżając go w części oddalającej powództwo i zarzucił:

a. rażące naruszenie przepisów regulujących postępowanie cywilne, tj.

- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez naruszenie przez Sąd obowiązku rozpoznania całego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i nieuwzględnienie, iż powód wykazał skuteczne nabycie wierzytelności przysługującej wobec pozwanego od wierzyciela pierwotnego, tj. (...) S.A. wynikających z nienależytego wykonania przez pozwanego umowy o świadczenie usług abonenckich zawartej przez pozwanego z operatorem telefonicznym z dnia 04 grudnia 2010 r.;

- art. 128 § 1 k.p.c. w zw. z art. 128 § 1 i 2 k.p.c. w zw. art. 129 § 1 k.p.c. oraz w zw. z art. 308 k.p.c. i art. 309 k.p.c. poprzez pominięcie treści art. 128 § 1 k.p.c. i 128 k.p.c. oraz błędną wykładnię wskazanych przepisów, a w konsekwencji błędną odmowę mocy dowodowej dokumentom przedłożonym przez powoda wraz z pozwem dotyczących zawartej przez pozwanego umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych z (...) S.A., noty obciążeniowej wystawionej przez operatora na rzecz pozwanego, podczas gdy żaden z obowiązujących przepisów kodeksu postępowania cywilnego nie nakłada na jego stronę przedkładania dokumentów w oryginale lub uwierzytelnionej kopii –jako że obowiązek ten powstaje dopiero na żądanie strony przeciwnej w myśl treści art. 129 § 1 k.p.c., podczas gdy w niniejszej sprawie pozwana wiarygodności przedłożonych przez powoda dokumentów nie kwestionowała, zatem brak było podstaw do odmowy im mocy dowodowej;

b. rażące naruszenie przepisów prawa materialnego, a w szczególności:

- art. 57 ust. 6 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (Dz.U. z 2016 poz. 1489 t.j.) poprzez zastosowanie wskazanego przepisu w sposób niewłaściwy i nieuwzględnienie w całości uprawnienia operatora telefonicznego do naliczenia kary umownej w wysokości przyznanej pozwanemu ulgi przy zawarciu umowy w sytuacji doprowadzenia przez pozwanego do dezaktywacji posiadanej karty SIM, otrzymanej przez pozwanego w ramach zawartej z operatorem umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, przed umówionym terminem jej obowiązywania, co skutkowało rozwiązaniem z pozwanym umowy przez operatora przed upływem umówionego czasu jej trwania, podczas gdy przesłanki naliczenia kary umownej oraz ich wysokość zostały uzgodnione przez strony w treści umowy i zaakceptowane przez pozwanego;

- art. 509 k.c. w zw. z art. 65 § 2 k.c. poprzez błędną wykładnię wskazanego przepisu i błędne przyjęcie, iż powód nie wykazał nabycia dochodzonej wierzytelności od wierzyciela pierwotnego, a tym samym nie wykazał legitymacji procesowej czynnej w niniejszej sprawie, podczas gdy powód przedłożył zawartą z (...) S.A. umowę cesji wierzytelności wraz z wyciągiem z listy wierzytelności stanowiących jej przedmiot w odniesieniu do wierzytelności przysługującej wobec pozwanego, czym zrealizował zobowiązanie do wykazania, iż w ramach pakietu wierzytelności nabył zindywidualizowaną wierzytelność wobec pozwanego, a zatem w sposób skuteczny nabył wskazaną wierzytelność, a jednocześnie wykazał w sposób jednoznaczny posiadaną legitymację procesową czynną w niniejszej sprawie;

- art. 339 § 2 k.p.c. poprzez jego błędne zastosowanie i przyjęcie, iż w niniejszej sprawie występują istotne wątpliwości odnośnie zasadności roszczenia zgłoszonego przez powoda w pozwie, podczas gdy powód na potwierdzenie zasadności dochodzonego roszczenia przedstawił umowę cesji wierzytelności wraz wyciągiem z listy dłużników dotyczącą pozwanego oraz wyczerpująco opisał charakter stosunku prawnego łączącego cedenta z pozwanego oraz zakres ich zobowiązań,

przy czym wskazane naruszenia przepisów postępowania cywilnego, w szczególności pominięcie twierdzeń i wniosków powoda, miały niewątpliwy wpływ na treść wydanego w sprawie wyroku.

W związku z tym skarżący wniósł zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez uwzględnienie powództwa powoda w całości oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania sądowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego za postępowanie w obu instancjach.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

apelacja nie jest zasadna i podlega oddaleniu w całości.

W pierwszej kolejności należy zauważyć, że niniejsza sprawa podlega rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym i z tego względu zgodnie z przepisem art. 505¹³ § 2 k.p.c., jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku tego sądu powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Wbrew zapatrywaniom apelującego, zaskarżone orzeczenie należało uznać za prawidłowe, stanowiące wynik właściwej oceny zebranego materiału dowodowego. Sąd Okręgowy podziela poczynione przez Sąd pierwszej instancji ustalenia i w konsekwencji przyjmuje za swoje, uznając za zbędne powielanie ich w całości w treści niniejszego uzasadnienia.

Przede wszystkim należy wskazać, że powód w pozwie sformułował roszczenie o zapłatę przez pozwanego określonej kwoty z tytułu kary umownej, a nie z tytułu udzielonej ulgi. O. zapłaty kary umownej jest powiązany wyłącznie z niewykonaniem lub nienależytym wykonaniem zobowiązania niepieniężnego, co wynika z brzmienia 483 § 1 k.c. Natomiast brak zapłaty abonamentu lub doprowadzenie do dezaktywacji karty SIM, wobec braku zapłaty, czy też „doładowania” jest obowiązkiem pieniężnym. Obowiązkiem pozwanego był zatem obowiązek zapłaty za usługi telekomunikacyjne. Dlatego zaskarżone orzeczenie nie narusza przepisu art. 57 ust. 6 Prawa telekomunikacyjnego, gdyż nie był on podstawą żądania powoda. Nadto słusznie podnosi Sąd I instancji, że przepis ten nie zawiera upoważnienia dla operatorów telekomunikacyjnych do zastrzegania kar umownych w sytuacjach nie przewidzianych w art. 483 § 1 k.c.

Sąd Rejonowy nie naruszył również przepisu art. 339 § 2 kpc. Wskazać należy, że przewidziane w art. 339 § 2 k.p.c. domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego - domniemanie to zastępuje jedynie postępowanie dowodowe i to tylko wówczas, gdy twierdzenia powoda nie budzą uzasadnionych wątpliwości. Jednocześnie zaś wymaga podkreślenia, że przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda nie zwalnia sądu orzekającego od obowiązku rozważenia, czy oświadczenia te uzasadniają należycie i w całości żądania pozwu i czy uwzględnienie tych żądań nie narusza obowiązujących przepisów. Wprowadzone przez przepis art. 339 § 2 k.p.c. swoiste domniemanie zgodności twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy nie zwalnia powoda od przytoczenia faktów, które są niezbędne do dokonania subsumcji materialnoprawnej, stanowiącej faktyczną i materialnoprawną podstawę wyroku. Sąd obowiązany jest bowiem, nawet przy uznaniu twierdzeń powoda za prawdziwe, dokonać prawidłowej oceny zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach, z punktu widzenia prawa materialnego; stanowisko takie nie budzi wątpliwości w nauce prawa, znalazło także wyraz w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. wyroki: z dnia 15 września 1967 r. - III CRN 175/97, OSNCP 1968, nr 8-9, poz. 142; z dnia 31 marca 1999 r., I CKU 176/97, Prok.i Pr.-wkł. 1999/9/30). Innymi słowy, sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy w świetle przepisów obowiązującego prawa materialnego, twierdzenia powoda uzasadniają uwzględnienie żądań pozwu, w zakresie tym bowiem nie obowiązuje domniemanie z art. 339 § 2 k.p.c., negatywny zaś wynik takich rozważań powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo (tak wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 10 września 2013 roku, I ACa 494/13, Lex numer 1378705).

Pozostałe zarzuty apelacji nie odnoszą się do rozważań Sądu Rejonowego, bowiem Sąd w żaden sposób nie odniósł się do umowy cesji.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 kpc, oddalił apelację.

.